

Universitätsbibliothek Paderborn

Decisiones Practicæ Casuum Conscientiæ Selectorum In Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Pars Altera Decisionum Practicarum Casuum Conscientiæ Selectorum In
Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim
Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Leonardelli, Bonaventura

Augustæ Vindelicorum ; Græcii, 1739

Q. 2. An plùs prosit Missa boni, quàm mali Sacerdotis, & plùs Missa de
Requiem quàm alia, qualéque peccatum sit accipere Stipendium pro Missa
de Requiem, & legere de festo currente?

urn:nbn:de:hbz:466:1-41144

credibile enim est, pium Fundatorem, si de tali casu præcogitasset, vel interrogatus fuisset, minimè id negaturum fuisse, nec omnem viam obligationi naturali erga se ipsum, propriosque parentes præcludere voluisse: Hæc autem omnia locum non habent in altero casu, in quo Capellanus ille non ex justa causa, sed potius ex avaritiæ motivo procedit: Nec onus intolerabile id censendum est, quod obligatio justitiæ est ex pacto cum Capellano quotidie celebrandi, quodque liberè susceptum, & conjunctum est cum magno ejusdem emolumento; Consideranda tamen hæc est Ecclesiarum consuetudo, siqua in aliqua Ecclesia vigeat, ut unus vacationis, ut vocant, dies concedatur; cum enim obligatio quotidie celebrandi Missas intelligatur salvâ decencia, & honestate, ut notant communiter DD. id est, salvâ conscientia ipsius Sacerdotis, & salvâ reverentiâ Sacramento debitâ; honestas autem, & decencia postulet, ut aliquando Missa intermittatur; inde fit, ut possit, vel potuerit introduci consuetudo Sacrum aliquoties prætermittendi ita postulante honestate; quæ tamen honestas & decencia id non postulant, ut quando ex honestate potest Sacrum intermittere illud applicet alteri, sedposito, quod possit & velit celebrare, debet Missam applicare

R. P. Leonardelli Soc. Jesu.

juxta mentem Fundatoris, & institutum Capellanæ.

Ad 2. Q. R. duo in Missa consideranda esse, ut advertit Angelicus Doctor 3. p. q. 82. a. 6. videlicet ipsum sacrificium, & orationes, seu preces, quæ in ipsa Missa funduntur. Si sacrificium consideretur, quod est principale, tunc non plus prodest Missa boni, quàm mali Sacerdotis; quia valor, qui in sacrificio ex opere operato provenit, non major est in uno, quàm in altero sacerdote, cum non dependeat ex dispositione & bonitate Ministri juxta unanimum DD. consensum & C. intra 1. q. 1. si verò orationes considerentur, & preces, tunc possunt hæc dupliciter considerari, uno modo quatenus procedunt à Sacerdote, ut à persona quadam privata, & particulari; altero modo quatenus procedunt, & funduntur à Sacerdote, ut Ecclesiæ Legato, seu ut representante Ecclesiam, in cuius nomine celebrat, & offert, si priori modo considerantur, plus utique prodest ac valet Missa boni Sacerdotis, quàm mali, cum bonus potius ac magis à Deo exauditatur, quàm malus, bonique preces vim, & valorem suum retineant, illique, & aliis profint, non item preces mali offerentis in statu peccati mortalis, utpote cujus oblatio infructuosa est, etiam secundum vim

Cccc

impe-

impetrandi, C. in gravibus, 3. q. 7. & merendi saltem de condigno, etiam quando pro se orat. Si verò posteriori modo considerentur, quatenus scilicet Sacerdos est offerens nomine Ecclesiæ, cujus ad Deum Legatum agit, eamque repræsentat, utriusque preces æqualem habent valorem, tantamque efficaciam habet oratio mali, quantam boni, quia is, cui mittitur aliquid, non respicit, per quem mittatur, sed quis, & quid mittat; & quia etiam in peccatoribus manet ministerium, ut ait S. Thom. Omnibus ergò consideratis dicendum est, plùs valere Missam boni Sacerdotis, quàm mali; non solum, quia boni Missa & illi, & aliis prodest, sed etiam quia ejus preces, & orationes valent non tantummodo ut Ecclesiæ nomine procedunt, sed etiam ut sunt ab homine Dei amico, & grato, qui faciliùs, sapiùs, & ampliùs à Deo impetrat, quàm malus: Unde & S. Th. l. c. meritò asserit, magis fructuosam esse Missam dictam à meliore Sacerdote cum majore devotione, quàm Missam dictam ab alio.

Ex his patet etiam responsio ad alterum 1. Q. Membrum; nam si valor Sacrificii ex opere operato spectetur, æqualiter prodest Missa de *Requiem*, quàm alia; si autem simul orationes, & preces considerentur, plùs uti-

que prodest defunctis Missa de *Requiem*, quàm alia, quia in Missa de *Requiem* orationes, & preces ad ipsarum animarum liberationem directè funduntur tam ex intentione Ecclesiæ, quàm ex intentione propria Sacerdotis sacrificantis. Unde Sylvest. in *Summ. verb. Missa q. 8. d. 5.* cum aliis censet graviter Sacerdotem delinquere, qui Stipendium accipit pro dicenda Missa de *Requiem*, & legit Missam de Festo currente. Verùm contrarium alii tenent apud, & cum Diana p. 2. tr. 14. R. 31. & p. 3. tr. 6. R. 62. videturque probabiliùs, non excedere id culpam venialem, cum proximus non notabiliter damnificetur, eò quòd omnes Missæ sint ejusdem, æqualisque valoris, & quamvis cæteris paribus Missa de *Requiem* magis prodest defunctis, ut paulò ante dictum est, supplere tamen potest major Sacerdotis devotio, Indulgentia, vel Sancti illius intercessio, cujus suffragium imploratur.

Ad 3. Q. R. magis expediens ac consultius esse, ut quis adhuc in vita curet pro se Missas celebrari, sibi que applicari, quàm post mortem. Ratio est, tum quia talis majorem habet certitudinem de Missarum celebratione, & actuali applicatione; cum persæpè hæredes magis solliciti sint de hæreditate adeunda, possidenda, aut dividenda, quàm de